

Vijf generaties

Ze zitten met z'n vieren rond de tafel
te keuvelen, te lachen, te praten
Er klinkt gerinkel van tasjes thee
en af en toe kijken ze naar benee
Glimlachend knikken ze me toe
doe maar voort, je doet het goed

Meer dan een uur en wat kilometers later
zijn ze eindelijk gestopt met praten
Ze zijn met hun aandacht volledig bij mij
ik voel hun zachte aanwezigheid
Glimlachend knikken ze me toe
doe maar voort, je doet het goed

Ik kom aan een wand zo hoog als een tempel
en word plots verdrukt onder hun stempel
De stempel van pijn en verdriet
al die generaties ik vergeet ze niet
Lieve moeders, hier kan ik niet omheen
ik wil erdoor gaan maar dan niet alleen

Met zijn vijven gaan we de tempel naar binnen
samen zoeken we de weg
Het proces kan nu eindelijk beginnen
het wordt me duidelijk wat er wordt gezegd
In liefde laat ik hun pijn achter
en mijn gelaat wordt meteen zachter

En ik loop terug
ik ben opnieuw geboren
ik weet dat mijn grootmoeders mij kunnen horen
ik klink op hen met een tasje thee
herwonnen vrijheid